

"ניו אוטלוק" (1957-1993)

שיחה עם חיים שור

הקשת הפוליטית, שיש להם יחס מיוחד לבעה זו. ואכן, עשרה האגושים שהיו קשורים ל"ניו אוטלוק" מראשו יציגו מוגרים שונים של הציבוריות הישראלית ובאו לאו דודוקא מהונגי השמאלי (ראה מסגרת).

כמו מילים בנושא השפה: מלכתחילה נועד "ניו אוטלוק" להיות עתון ליוחדים ולערבים כאחד והשפה המשותפת לשני הצדדים הייתה אנגלית. لكن, הופיע כתוב העת מראשו לא בעברית הגרמנית והוא בו דיווחים ומאמרם טובים על הקונפליקט היהודי-ערבי, הוא זכה להענין גם בחוץ הארץ, ובסתו של דבר כוון הרוכה יומר החוצה מאשר פניה. אבל הכוונה המקורית הייתה שהעתון יונחה פניה, למדינת ישראל.

שמה פלפני היה הרוח החיה מאחורי העיתון. הוא ערך אותו ברציפות 25 שנה. אפשר לומר עליו שהוא מצא את ה"נישאה" הזאת והתמיד בה לאורך כל השוים. מעשה החמיד בכך כמעט עד סוף חייו ומעולם לא רצה להיפרד מ"ניו אוטלוק". הוא היה איש ספר, איש אהבה. בעבר הוא כתב ספר על תולדות היהודים בין היהודים לערבים בשנות ה-30 וה-40 ולאחר כך תיכנן לכתוב המשך לספר זהה. הוא קיבל מלגה ונסע לארצאות הברית כדי לחזור ולכתוב. שם כתב ספר על מלחמת העצמאות ובו נסה לנפץ כל מיני מיתוסים הקשורים למלחמה, כגון שהערבים היו רבים יותר מאנטו, והഫלאטים לא ברחו אלא גורשו, וכדומה. כשיצא לאור מאנטו, והארדי שבחרורה היה פروف' מרטין בובר, שלימים יהודה לו עצם הקמת "ניו אוטלוק". זו לא היתה הפעם הראשונה שהוא עוזר בפודול עזיז זועבי. בין היהודים, לצד אלה שהיוו כיד לקדם את הרעיון הוא ניסק בוגר הלובות בין יהודים לערבים, שאריך לפועל למען קיומו של אנטישמיות, לערבים, למען השלום. הקבוצה כללה גם ערבים וגם יהודים. בין הערבים, הוביל ביזור, ללא ספק, היה עוזר להיו מה שהיה בדורו אחד אלה שהוויטו, הארי שבחרורה היה פروف' מרטין בובר, שלימים יהודה לו עצם הקמת "ניו אוטלוק". אני לא הייתי קרוב לעתון בשנים ההן ומספרים כי אפילו את השם נתן בובר, ובBORO שכתב מאמרם בעריכת העיתון — עם הפסוקות קצרות — 25 שנה.

גשר ליהודים מנוטקים

בראייה לאחר רדמה, שכאשור הופיעו הגילויות הראשונות, הממסד יצא נגד "ניו אוטלוק" בשאף קצף. לא נעים להגיד, אבל זה לא היה כך. הוגש בתחילת לא היה גורל במיוחד, והמסד לא הכריז מלחמה על "ניו אוטלוק". זה לא אומר שה孰ו עימותים. למשל, משרד החוץ נהג לרכוש מספר מסויים של עותקים לשגרירויות שלנו בחו"ל הארץ. גולדה מאיר, שרת החוץ, קראה את אחד המאמרים, הודה לא מצא חן בעיניה, והוא הורתה להפסיק את הרכישת.

לא מכבר הופיעו הגילויין האחרון של חבר העת "ניו אוטלוק", שככל שנוטקו קרא להבנה יהודית ערבית. הוא נוסד לאחר מבחן חדש על ידי קבוצת חברים במפע"ם שבו קשורים בעבר לרענון המדינה הדראלאומית. אנשים אלה סברו שיש להעמיק את הקשר עם ערבי ישראל, ללמדו עברית ולפעול במשותף. עם הקבוצה המסייעת נימנו שמחה פלפן, העורך, אהרון כהן, יוסף ושיין ואחרים. הבולט בין אנשי "ניו אוטלוק" במשק שנים היה שמחה פלפן. הוא היה דמות ידועה במפע"ם ובעת פרשת סנה שימוש כמושיר המפלגה ונימנה עם האגף השמאלי. אפשר לומר עליו, שככל עתידו היה לפניו, אך בעקבות הפרשה הוא הודה מהתפקיד וחזר לkiproso — גן שמואל. אחרי כשנתיים החזרו אותו, אבל לא לממד מרכזי. הדברים התגללו כך, שהוא לא היה מוכן להסתפק בתפקיד אירוגני. באופיו היה אדם עצמאי, יצירתי מאוד, ומוסר למן המטרה שהוא שוצריך לעשות אותה. מאחר שהיה ברור לו שהוא לא יחוור להיו מה שהיה, התחיל לחפש לעצמו אתנו, כדי לצעוד בדרך עצמאית משלו. הוא היה קרוב לנושא של יהדי יהודים ערבים שעדיין לא מעת מאמורים בנדון.

כדי לקדם את הרעיון הוא ניסק בוגר הלובות בין יהודים לערבים, שאריך לפועל למען קיומו של אנטישמיות, לערבים, למען השלום. הקבוצה כללה גם ערבים וגם יהודים. בין הערבים, הוביל ביזור, ללא ספק, היה עוזר להיו מה שהיה בדורו אחד אלה שהוויטו, הארי שבחרורה היה פروف' מרטין בובר, שלימים יהודה לו עצם הקמת "ניו אוטלוק". אני לא הייתי קרוב לעתון בשנים ההן ומספרים כי אפילו את השם נתן בובר, ובBORO שכתב מאמרם בענין הראונות.

חו"ת ורחבה

ראוי להזכיר שם העיתון "ניו אוטלוק" (GBT החדש), או בלשונו הימים החם — השקפה חדשה, ביתא את רצונם העז של המייסדים להעניק ראייה חדשה לבעה היהודית-ערבית, ובפירוש לא רק הראייה של מפע"ם. בין המשתתפים הנאמנים ביותר של העיתון היו, למשל, פروف' הוגו ברגמן והעורך דין צבי קלמנטינובסקי, שלא היו חברי מפע"ם.

בעניין זה שמחה פלפן החל לכל הכוונים ומן התחילה צימצם ככל האפשר את מקומה של מפע"ם בתוך "ניו אוטלוק". הוא ביקש ליצור את הדימוי שוו חוות ורחבה של אנשים, מכל גווני

newoutlook
middle east magazine

**AGAINST
DEPORTATION**

PEACE NOW

Also in this issue:

- Peace Now: "The Real Map"
- Germany: History Repeating Itself?
- The Unrecognized Arab Villages
- From Washington to Dheishe

new
OUTLOOK
middle east monthly

Albert Einstein on Israel-Arab Relations

* The Troubled Area - Prof. Alfred Bonn'e

* The Arab Minority in Israel - Abdul Aziz Zu'bi

* The Middle East in World Affairs - David Courtney

* Planning A Modern Arab Village - Rustum Bastuni

* Open Forum on Israel's Foreign Policy

* Economic Review

JULY, 1957

גילון ראשון (מימין) ואחרון של "ניו אאוטלוק"

בבית העתון היה הרבה יותר מקומות מושבה של המערכת. הוא משך אליו אנשים לא מעטים שרצו לעוזר, לקחת חלק בעבודה. עכשו, שהעתון נסגר, יש אנשים שחשים כאלו עולם חרב עליהם. לעומת זאת, הוציאו שלו היה שם טוב מאוד בעולם. עובדה, שנ"ז לעתון ולquo;ו הוציא פערמים כਮועמד לפרס נובל לשלום. רק בשביב להיות מועמד אתה צריך חתימות של לפחות מאה אנשי שם. הוא הפך לנושא הדגל הלא מוכתר של מחנה השלים במדינת ישראל. בחוץ הארץ היה ידוע הרבה יותר מאשר בארץ. כך אמריקה וכן בארצות אחרות. מבחינה זאת, לפי הבנתנו, הוא תרם, אולי בוגני יותר מאשר בימי שמה פלון, כי בעשור האחרון האלמנט הציוני היה הרבה יותר חזק מאשר בימי שמה. אפשר להביא בכך דוגמאות לרוב. העתון גם היה גש לחונגים יהודים שהיו מנוחקים לגמרי או כמעט מישראל. אביה דוגמה אחת. פעם נסעה לשודיה בשליחות "ניו אאוטלוק".פגש אותו אחד מראשי היהדות המקומית, הולנדר שמו, ואמר לו: הבן שלי שייק

אחד הדברים המעניינים בעבודת העתון היה קשר לצנזורה. יתרו גכו, לאו הקשר שלו לצנזורה. כשהגעתו ל"ניו אאוטלוק" ב-1982, זה היה כבר לאחר שצברתי הרבה ניסיון כ"על המשמר". קראתי מאמרים והיו ככל הנראה לי וריגשים מבחינת הצנזורה. שאלה את האנשים במערכת אם נהוג להעביר מאמרים לאישור הצנזורה. קיבלתי תשובה שהם בכלל לא יודעים מה זה. מבחינה זו הנחagi חידוש: כשהגעתו למאמר שנראה לי בעיתוי מבחינת הביטחון, שלחו לו צנזורה. וזה לא קודה לפני כן.

"ניו אאוטלוק" זכה לקבלת פנים אזהרת מוחץ לגבולות ישראל ועם השנים התרכזו סביבו דמותות בעלות שיעור קומה בין לאומי. למשל: זיאן פול סארטר, סימון דה בובואר, ולי ברנדט, פרימו לו, פיר מננדס פארנס, ורבים אחרים. דוגמה מצוינת למוניטין הרובים של "ניו אઉטלוק" קשורה לביקור סאדאת. כשהוא בא לישראל, הארון היחיד הלא ממשלתי ולא פרלמנטרי שנפגש איתרו היה "ניו אઉטלוק".

אש החץ של מחנה השלום

אם נחזר לאחור לתקופה של לפני מלחמת ששת הימים, "נו-אוטולוק" טיפל הרבה בבעיות האיזור, במישל הצבאי שהיה בארץ במקומות שהתגדרו ערבים וביחס הממשלה השוננת לסייען. העтон היה ללא ספק שמאלי, אבל לא תמיד שורה בו איחודת-דעות. למשל לגבי היחס כלפי נאצ'ר, נשיא מצרים. החבורה הזאת של "נו-אוטולוק", נלחמה למען מדינה פלסטינית הרבה לפני מפ"ס ור'א. אם להזות על האמת, היה לה הרבה יותר קל. בעוד שמפ"ס ור'א היו זריכות להביא רעיונות והצעות למוסדות שלהן, פה ישבו 5-6 אנשים וקיבלו החלטה.

אחרי מלחמת ששת הימים הפק העותן במידה רבה בראש החוץ של המנהה היזוני במדינת ישראל. ושוב, ציריך לזכור שב'גנו'

השכפה חרשה

כרך א/ גלון 1

ינואר 1957

הצהרת המגמה

דבר המפעצת

מרבורי האתגרים של פורטס אלברט איביגשטיין על יחס ישראל ערב

מאמריהם

- מליכאל אשף - "השכפה מושה" על שם מהן האוֹנוֹ הַסְּכָבָה, סנגוריו וסוכיו של אומן מלתני
- טופסדור אלפרד ברגמן - היד הרטמתה לשפטם
- מרביינו של דה נחום גולדמן - המיעוט הערבי באשראול
- עבדול עוזי זועבי - המרואת התאזרחי באסקלאוד
- דוד קורטני - אדריכלית העלה תכוננו של כפר ערבי מודרני
- רוסטום פטקוביץ' - הגשם הרטמתה של מצרין
- דינה מוגנד - דברי ספרות
- אל-באעדרי (1073-1075) - החרותים אלגמי
- אברהם הדר - תחרות על הבכורה, סיפור רישיות
- צורא ריבבליס - גמלים ווּזֶבֶרִין
- יצחק יעקובי - פונשיה ברצצת צה

ברוכת ואיתולין להופעת הגליון הראשון
במהוחכמתו

מדינתה והוויה ושירותה מראית מושה — גדרה לופט
שלט בניות של דיניות ההוויה
השתתפות — שמחה פלפני
המחלמות בין עיר לאלאס קוסות (חיקוי) ואלאחאן (בריתם)
צעדים לרמת שילוב המעים
בחני המדרינה

סקירה כלכלית
ההתקשרות בין־הן
הכחותם לבנון
טענות (ההורות) סם בקומו של ביבסם ריבצ'ארטס במורת התייכון
(תודעההן של ממש ישראל ו/orהוב)

על השעת לocket אורייטן תפנית ערבי — אליזה מזונט
בוקות פטרום — מ-
ג'ילוי־דעת לען הסדר ושלום ישראל־ערבי מטעם סופרים
ואננסים איטלקיים

"המחלק היחיד שהופיע בಗיליון הראשון בעברית – התוכן. השם "ניו אוטולוק" תורגם ל"ה skłפה חדשה"

העורךיות והותמכים הראשוניים של "ניו אוטולוק" בಗילוון הראשון של הירחון הופיעה רשימה ארוכה של עורכים, יועצים למערכת, מועצת מנהלים וותמכים, שראו להבייה בשלמותה, על מנת להתרשם מהמגון הרחב של האישים שהזדנו עם כתוב העת:

מועצה המרכזית

מיכאל אסף, רוסטום בטטוני, דוד חיים דריינ-דרבקין, שמחה פלפן, גיטה לופט, דור שלומי, יצחק זיראָב, עבדול עזיז זובייבֿן.

מערכת מייעצת

וזאב אברומוביץ', ד"ר גבריאל בר, פרופ' שמואל הוגו ברגמן, פרופ' אלפרד בונה, יהודה בורלא, אהרון כהן, משה שמי, אהרון אלמליה, רוי אלסטון, אלינור פינקלשטיין, חבר הכנסת הרב קלמן כהנא, אהרן מגד, ד"ר יוסף שמוש, יוסף ושיין.

מועדת המנהלים

אריך מולר, יוז"ר; לייאן מוהיל, גובר ומו"ל; ד"ר חיים דריינדרבקין, צבי קלמנטינובסקי, משה פורת, פרו"פ מרכוס רויינר, שלמה רוזן, שלמה זוקהיט, עבדול עוזי זועבי.

תומכי

חברי הכנסת הרצל בדורו, ישייחו פודדר, דוד הכהן, זיהור
הרדי, יעקב חזון, עוזרא איכילוב, יוסוף כמיס, יוסף ספר,
גרשום שוקן ומאריך עיר; מרדכי אלון, פרופ' דוד ה. בנט,
דוד חיים בלנק, קורט בלומנפולד, פרופ' מרטין בובר, יעקב
חוּרגין, גוד פרומקין, ד"ר גרשון גרשוני, פרופ' שלו גינוסר,
לאה גולדברג, יצחק גורינבוים, ד"ר יצחק גלפט, הארכיבישוף
ג'ורג' חכמים, סלים חילל, נימר אל-הווארי, צבי אייזקסון, ד"ר
משה ישি, מנחים קפלויוק, אברהם קליר, משה קול, אויגן
קולב, חיים לבנון, אליעזר לוזין-אפשטיין, צבי לורי, נעים
מחול, יוסף מילר, היישם אל-נאשף, אדרוארד ז. פוננסקי,
שמעאל רוזוב, גmil גדייה, אריה שרון, אברהם שלונסקי,
פרופ' ארנסט סימון, טוני הלה שטיינשנידר, עבדול מגיד
זונברי

אני חושב שהצלת את הבן שלי בשבייל העם היהודי.

אני חושב שהצלת את הבן שלי בזכות העם היהודי.

העולם. אורי אבנרי טוען כמובן שrok הוא עסק בכך, אבל לשמהה פלפן היו מגעים עם הרבה מנהיגים ערביים, פלסטינים ואחרים. ועוד נקודה השובה: "ניואוטולוק" מעולם לא קיבל תמייה. כל השנים הרבות האלה העתון, והקובזה שעמדה מאחוריו ונסנה את שמו, חיו מגויס תרומות. היו אלה 35 שנה של גיוס נדבות. שמחה פלפן התמיד בכך 25 שנה ואני 10 שנים. וכך זה היה שנה אחר שנה והושך אחר הורש.

3,500-5,000 עותקים — מבחינת התפוצה העתון מכר כ-3,000

"אוטולוק" לא הייתה דעה אחת שהובעה במאמרי המערכת. מי שכטב מאמר מערכת חתום עליו. למשל, מעולם לא היה דין בקשר: "כן אש"ף — לא אש"ף", או על מדינה פלסטינית. זה היה באוויר, זה היה חלק מהאווריה של "ניואוטולוק" והסבירنا בחילק ניכר מהמאמרים שלו. אחרי 1967 "ניואוטולוק" החל לטוטות קשרים עם הקהילה הפליטנית בגדה המערבית וגם בארץ אחרות. עד מלחמת ששת הימים כמעט כל המגעים היו בארץ. אחר כך זה התפשט לכל

"ניואוטולוק" — פתיחה וסיכום

ב يول 1957 הופיע בגלילו הראשו של "ניואוטולוק". בעמודו השני הובאה "הצהרת כוונות" (State of Purpose) קצרה:

שייפת החומכים והעוזרים של "ניואוטולוק" שפירסום זה יהיה כלי שرت להבחרת הביעות הנוגעות לשלים ולשיתוף פעולה בין כל עמי המזרח התיכון. הוא יהיה, כן, פחה לחשיבות דעתם, לרבות נזירות, המכוננות להשיג את המטרה האמורה.

"ניואוטולוק" ישתדל לבטא שאיפות והישגים המשותפים לכל העמים והמדינות באיזור תחומי הכלכלת, החברה והתרבות, והיבולים — תוך הימנעות מהיכוכים וערימות — לשאגש וליציר יטר רוחה ואושר. מועצת המערכת של פירסום זה מרכיבת מנגנון של מגמות ודעות, של יהודים וערבים משישאל, והוא עצמאית לחולין במילוי חובתה כלפי מטרתה. העמודות המובעות ב"ניואוטולוק" על ידי העורכים והכותבים הן שלהם, בלבדם בלבדם. חומci ייחסו זה מביעים את תמיichם במטרתו הכלכלית, אך הם אינם מחויבים להזדהות עם דעות כלשנן המובעות בעמודו.

בגיליוו ינואר-פברואר 1983 נפרדה המערכת מקוריאה בשורות הבאות:

קורא קדר, הגילין הנוכחי הוא האחרון של "ניואוטולוק". מועצת המנהלים של "ניואוטולוק" החליטה בפגישתה האחורונה לסגור את העתון לאחר 35 שנה. ובאים מהקוראים יודעים באלו מאיצים ניסינו להמשיך ולקיים את "ניואוטולוק". אבל החובות הכספיים שננו הגיעו לדרגה כזו שאנו יוכלים עוד להמשיך בפרסום העתון.

"ניואוטולוק" היה מיזהר במננו מהרבה מובנים. הוא לא היה מעולם בכלל הביטוי הרשמי של מנהלה של שלום הישראלי,

שלום ולהתראות

הARTH של "ניואוטולוק"

בשלב הבא – עתון משותף יהודי-ערבי

אני הגעת למסקנה, בעקבות האחורונות, שעתון שלא יוכל לשאת את עצמו אין לו זכות קיום. התחלתי לחפש גורמים שהיו מוכנים לא לנקוט את "ני אוטולוק" אלא את המסר, את הכוון שלו, את הקונצפצייה. ומכאן התקדמנו שלב נסף. השבתי, שאם אנו עלולים על תחלה שלום, ורקוב לוודאי שיתחיל שתופע פוליה רציני יותר בין יהודים לעربים, מודיע שלא נוציא עתון משותף, יהודי-ערבי?

העניין עומד בהחלט על הפרק. אני מגיש את השותפים ויש כספי זהה. אני מעריך שתוך חצי שנה נראה את התוצאות. אשר ל"ני אוטולוק" – העניין לא למורי נגמר. לכורה, זו תקופה שנגמרה אבל "ני אוטולוק", בעצם, הקומן כארגן, לא עתון. המטרה הייתה קירוב לבבות, קירוב יחסים ואחד הכלים החשובים היה העתון. kali נסף היו המפגשים: יהודים עם ערבים בהתחלה, עד 1967, ואחר כך יהודים ופלסטינים. במתגרת הוו של "ני אוטולוק" היו כנסים מרשיימים. הכנס הגדול ביותר נערך ב-1989, בארצות היה כנסים מרשיימים. השתתפו בו 700 איש, יהודים-יהודים וערבים-פלסטינים, חברי. השתתפו בו 700 איש, יהודים-יהודים וערבים-פלסטינים, אמריקאים ובני ארצות אחרות. היו שם גם 300 עתונאים. זה היה הכנס הראשון בהיסטוריה של הקונפליקט שהכנינו אותו במשותף שני הצדדים.

ה祖ות המאorgan עבר ממשך לעמלה מחייבי שנה, וכל הזמן יחד, במסגרת משותפת. ההזמנה לכנס הייתה בחתימתי ובחתימת חנוך סנירא, עורך "אל פאג'ר" מזרחה ירושלים וההחלות נתקבלו במשותף.

כנס כזה יכול היה לעורך, מבחינה ישראלית, רק גוף כ"ני אוטולוק", ובעשו עם חתימת פרק העתון, נקודה שנצלחה עלות שלב אחד בסולם ומשיך בתגובה את הדרך שהיא "ני אוטולוק" מ-1957 עד היום.

מנויים ו-1,500 במכירה בודרת. בארץ נמכרו 20% מהגילוונות והשאר ברוחבי העולם. אני לא חושב שיש הרבה כתבי עת ישראליים שנמכרים בעולם הגדל בכ-4,000 עותקים. וזה עוד לא הכל: את "ני אוטולוק" ציטטו ללא סוף. כשהם שילוח באוניברסיטה תל אביב היה מוציא בביבליוגרפיה של מאמרים בקשר לבעה הערבית, המאמרים שחתפרסמו ב"ני אוטולוק" תפסו כ-90 אחוזים. זה היה עתון שהזוכר כמעט בכל ספר על המורשת הticaון שהופיע בעשרות השנים האחרונות. אין בכלל וכיום ש"ני אוטולוק" קנה לו מקום מיוחד ומכוון במהלך 35 שנים הופעתו. בעצם, כשהוא נסגר, מגייסים אליו מכתבים קוראיים לב מאנשים "ני אוטולוק" קבוע אצל כל כך הרבה.

עבדתי ב"על המשמר" ואוי יודע מה עתונות, אבל עוד לא רأיתי יחס כל כך אישי בין הקורא לבין מערכת של עתון כמו שהיה ב"ני אוטולוק". במשדי המערכת לא עסקו רק בהוצאה עתון. פעמיים, שלוש ולועתים ארבע פעמים בשבוע היו באות לכך קבוצות מכל העולם ומכל הדתות לשם מה "ני אוטולוק" אומרו. הוא הולכים קודם למשיד החוץ ולאחר כך באים לכאן. לאחר שנודע כי העתון עומד להיסגר נשאלנו לא אחת: איך זה, עתון שיש לו 4,000 מנויים בעולם, למה הוא מפסיק להופיע? החשובה פשוטה. 75 ואולי 80 אחוזים מתקציב העתון התבפסו על תרומות. הייתה תקופה שגיאISON הרבה מודעות, אבל זה כמעט נגמר. בغالל המיתון בארץ היה קשה לגייס שם כסף. מרדי שהוא לא יכול היה לנשלה-ארבעה משבטים בغالל חוסר כסף וזה לא יכול היה להימשך ללא סוף. בנוסף, המסר של "ני אוטולוק" כבר לא היה מיוחד כל כך. היום יש רבים שחושבים כמונו. ב-1987, כשהמלאו ל"ני אוטולוק" 30 שנה הייתה עצרת גודלה. אחד הנזאים היה חבר הכנסת דאו מרדכי וירושסקי שאמר: כולנו, במידה ובה, תלמידים של "ני אוטולוק". הדיחות של העתון הזה, שהרבה שנים הוא אמר דבריהם שאחרים לא ידעו או לא העזו לומר.